

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 95/2021-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. februára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti DSCITY s. r. o., Nemešsegská 6331/5, Dunajská Streda, IČO 44 180 853, zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Belicom, M. R. Štefánika 36, Martin, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, na právnu ochranu v konaní podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 5 Cb 92/2012 z 3. mája 2016, rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 31 Cob 12/2017 z 26. apríla 2018 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obdo 13/2019 z 30. apríla 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. novembra 2020 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti DSCITY s. r. o., IČO 44 180 853, Nemešsegská 6331/5, Dunajská Streda (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na právnu ochranu v konaní podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 Cb 92/2012 z 3. mája 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie“), rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 31 Cob 12/2017 z 26. apríla 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Obdo 13/2019 z 30. apríla 2020 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z predloženej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu bol stranou v konaní o zaplatenie 18 250 € z titulu náhrady škody, ktorá mu mala byť pôsobená v príčinnej súvislosti s tým, že žalovaná po skončení nájmu svojpomocne vypratala sťažovateľom užívané priestory. Sťažovateľ v žalobe tvrdil, že na vypratávaných veciach mu mala vzniknúť škoda ich poškodením, resp. stratou niektorých vecí, ktoré v žalobe uviedol. Súd prvej inštancie o označenej právnej veci sťažovateľa rozhodol rozsudkom súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietol, keď na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno na preukázanie tvrdení o vzniku škody na jeho majetku, v príčinnej súvislosti so správaním žalovanej. Sťažovateľ podal proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie,

o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok potvrdil ako vecne správny. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že ho ako procesne neprípustné odmietol.

3. Sťažovateľ v sťažnosti rekapituluje priebeh konaní pred všeobecnými súdmi a namieta, že napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie, krajského súdu, ako aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu jeho označených práv. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie a krajského súdu argumentuje tým, že nie sú dostatočne odôvodnené, vo veci konajúce súdy sa arbitrárnym spôsobom vysporiadali s jeho argumentami a vecne nesprávne rozhodli. V tejto súvislosti vo veci konajúcim súdom, najmä však súdu prvej inštancie vytykal, že mu neumožnil vykonať ním navrhnuté dokazovanie, pričom s uvedeným sa nevysporiadal ani krajský súd, ani dovolací súd, čo malo založiť arbitrárnosť označených rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu a v dôsledku toho malo dôjsť aj k odňatiu možnosti konať pred krajským súdom, ako dôvodom zakladajúcim prípustnosť svojho dovolania podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Inými slovami, sťažovateľ namietal arbitrárnosť napadnutého rozsudku krajského súdu z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia. Sťažovateľ na podporu svojich záverov v sťažnosti uvádza skutkové okolnosti a rozsiahlo skutkovo argumentuje, pričom polemizuje s právnymi závermi uvedenými v napadnutých rozhodnutiach. Vzhľadom na to, že najvyšší súd sa nestotožnil s názorom sťažovateľa o existencii ním namietaných väd základného konania a jeho dovolanie odmietol ako procesne neprípustné, sťažovateľ považuje aj napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za arbitrárne a porušujúce jeho označené práva. Pokiaľ ide o namietané porušenie práva podľa čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy, sťažovateľ v sťažnosti argumentačne neodôvodnil.

4. Vychádzajúc z uvedeného, sťažovateľ v závere svojej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd rozhodol nálezom v tomto znení:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 30. 4. 2020 sp. zn. 2 Obdo/13/2019-443 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 26. 4. 2018

sp. zn. 31 Cob/12/2017-318 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda z 3. 5. 2016 sp. zn. 5 Cb 92/2012-282 porušil základné právo právnickej osoby DSCITY s. r. o... zaručené článkom 47 Charty základných práv EÚ (2012/C 326/02), článkom 46 ods. 1 a článkom 47 ods. 2 a 3 Ústavy SR a článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd SR zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. 4. 2020 sp. zn. 2 Obdo/13/2019-443 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 26. 4. 2018 sp. zn. 31 Cob/12/2017-318 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda z 3. 5. 2016 sp. zn. 5 Cb 92/2012-282 a prikazuje Okresnému súdu Dunajská Streda sp. zn. 5 Cb 92/2012, aby vo veci opätovne konal a rozhodol.

3. Obchodnej spoločnosti DSCITY s. r. o... sa priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 375,24 €...“

II.

Relevantné ustanovenia právnych prepisov a judikatúrne východiská

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním, o postavení jeho sudcov a ich bezúhonnosť ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne...

Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

Podľa čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Podľa čl. 47 charty každý, koho práva a slobody zaručené právom únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom.

Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

9. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,
e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
f) ktorý je podaný oneskorene,
g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q) r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa poslednej vety § 124 zákona o ústavnom súde ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

11. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

12. Ústavný súd pripomína, že vo vzťahu ku všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné

(I. ÚS 17/01). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 272/09).

13. Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

14. Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

K napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie

15. Proti napadnutému rozsudku okresného súdu bol sťažovateľ oprávnený podať odvolanie, čo aj využil. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný preto s poukazom na čl. 127 ods. 1 ústavy túto časť sťažnosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

K napadnutému rozsudku krajského súdu

16. Ústavný súd v súvislosti s charakterom a obsahom argumentácie sťažovateľa, ktorá má charakter ďalšieho odvolania, konštatuje, že sťažovateľ svoju argumentáciu založil na premise, že krajský súd sa nevysporiadal s jeho námietkou arbitrárnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý mu mal odňať možnosť konať pred súdom tým, že odmietol vykonať ním navrhnuté dokazovanie a uvedené nedostatočne odôvodnil, ako aj tým, že nedostatočne

odôvodnil svoj napadnutý rozsudok. Po preskúmaní veci ústavný súd považuje za potrebné konštatovať, že sťažovateľ rovnakými argumentami vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu odôvodnil prípustnosť aj svojho dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Zrealizovaná povinnosť dovolacieho súdu uvedenú dovoláciu námietku meritórne preskúmať predstavuje nedostatok právomoci ústavného súdu [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde]. To isté platí, pokiaľ ide o všeobecnú námietku arbitrárnosti, resp. nedostatočnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorou sťažovateľ taktiež odôvodnil prípustnosť svojho dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

17. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

18. Ako už bolo uvedené, sťažovateľ svoju sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy neodôvodnil.

19. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že obligatórnou náležitosťou ústavnej sťažnosti podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde je povinnosť sťažovateľa uviesť konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Keďže sťažnosť v tejto časti neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde.

20. Podľa názoru ústavného súdu za danej situácie neprichádzala do úvahy výzva na odstránenie tohto nedostatku návrhu podľa § 56 ods. 3 ústavného súdu vzhľadom na jeho kľúčovú povahu. Označené ustanovenie zákona slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, avšak nie samotnej podstaty návrhu (m. m. I. ÚS 155/2019).

21. Pretože predmetná sťažnosť v predloženej podobe v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a to kvalifikované odôvodnenie, ústavný súd ju v tejto časti aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

K napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu

22. Vychádzajúc z námietok sťažovateľa, ústavný súd sa oboznámil s tou časťou odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorá bola podstatná pre posúdenie dovolania sťažovateľa podľa § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd pomerne rozsiahlo, v bodoch 63 až 83 odôvodnenia svojho napadnutého uznesenia uviedol, že súd prvej inštancie jednoznačne uviedol, že zánikom nájmu bolo povinnosťou sťažovateľa veci vypratať, že sťažovateľ nepreukázal, že veci ktoré sa mali stratiť, aj boli uložené v rozhodnom čase v nebytovom priestore, preto nemohol dospieť k záveru, že tieto veci boli vynesené žalovanou pri vypratávaní, čím nepovažoval za preukázanú ani príčinnú súvislosť medzi stratou vecí a konaním žalovanej (vypratávanie). Následne dospel k záveru, že rozsudok prvej inštancie je odôvodnený primeraným spôsobom, okresný súd uviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal relevantné tvrdenia strán a ich prednesy, na výsledky vykonaného dokazovania aplikoval právne predpisy a vyvodil príslušné závery. Pokiaľ ide o navrhnuté dokazovanie, okresný súd vysvetlil, že prípadné vykonanie dôkazov na zabezpečenie dokladov o nadobudnutí vecí od predajcov by nepreukázalo ich hodnotu a stav v čase vypratania, oproti tomu, v akom stave mu boli vydané. Pokiaľ ide o odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, v ktorom sa odvolací súd stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, podľa ktorého nebolo ani len preukázané, aké hnutelné veci sa v rozhodnom čase v priestoroch nachádzali a v akom stave a hodnote (svedkovia uviedli, že nevedli žiadnu evidenciu o uložených veciach), považoval za dostatočne preskúmateľné. K návrhu sťažovateľa na vypočutie ďalších svedkov krajský súd uviedol, že sťažovateľ neuviedol skutočnosti, ku ktorým mali byť svedkovia vypočutí, preto ju hodnotil ako neopodstatnenú. Najvyšší súd taktiež konštatoval, že odvolací súd jasne formuloval

svoj záver, keď uviedol, že sťažovateľ svoje tvrdenie o naplnení obligatórnych znakov zodpovednosti žalovanej za škodu relevantným spôsobom nepreukázal, preto konštatoval, že rozsudok krajského súdu je tak z formálneho, ako aj obsahového hľadiska dostatočne odôvodnený, nemožno ho považovať za arbitrárny, a preto uzavrel, že nedošlo k vade namietanej podľa § 420 písm. f) CSP.

23. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu konštatuje, že z odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu vyplýva, že najvyšší súd sa v ňom argumentáciou sťažovateľa riadne zaoberal a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Ústavný súd, vychádzajúc z rozhodných okolností prípadu, konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo. Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolanie sťažovateľa odmietnuť ako neprípustné, teda jeho rozhodnutie nie je možné považovať za arbitrárne ani svojvoľné. Zároveň sťažovateľ dostal zrozumiteľné a ústavne konformné odpovede aj na svoje výhrady týkajúce sa právneho posúdenia veci, ktoré zaujal krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia. Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Pokiaľ ide o namietané porušenie základných práv podľa čl. 47 ods. 2 a 3 ústavy, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol z rovnakých dôvodov podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí ako sťažnosť v časti namietajúcej porušenie identických práv napadnutým rozsudkom krajského súdu (k tomu pozri body 17 až 20 odôvodnenia tohto rozhodnutia, pozn.).

K namietanému porušeniu charty napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu

25. Ústavný súd sa zaoberal povahou charty z hľadiska rozsahu jej pôsobnosti a jej aplikovateľnosťou v posudzovanom prípade. Je nepochybné, že na základe tzv. Lisabonskej zmluvy (ako jej súčasť, pozn.) sa charta stala právne záväznou súčasťou primárneho práva Európskej únie (ďalej len „únia“) s rovnakou právnou silou, ako sú zakladajúce zmluvy dňom 1. decembra 2009.

26. Podľa čl. 51 ods. 1 charty ustanovenia tejto charty sú pri dodržaní zásady subsidiarity určené pre inštitúcie, orgány, úrady a agentúry únie, a tiež pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo únie.

27. Podľa čl. 52 ods. 7 charty súdy únie a členských štátov náležite prihliadajú na vysvetlivky vypracované s cieľom poskytnúť usmernenia pri výklade tejto charty.

28. Z citovaných článkov charty vyplýva, že čl. 47 charty je potrebné interpretovať v súlade s čl. 51 ods. 1 charty s prihliadnutím na vysvetlivky k charte, ktoré boli 14. decembra 2007 publikované pod 2007/C303/02, ako aj na existujúcu judikatúru Súdneho dvora Európskej únie (rozsudok z 13. 6. 1989 vo veci 5/88 Wachauf, Zb. 1989, s. 2609; rozsudok z 18. 6. 1991 vo veci ERT, Zb. 1991 s. I-2925; rozsudok z 18. 12. 1997 vo veci C-309/96 Annibaldi, Zb. 1997, s. I-7493). Súdny dvor Európskej únie potvrdil túto judikatúru týmto spôsobom: „Navyše, je potrebné si uvedomiť, že požiadavky vyplývajúce z ochrany základných práv v právnom poriadku Spoločenstva sú rovnako záväzné pre členské štáty, pokiaľ vykonávajú právne akty Spoločenstva...“ (rozsudok z 13. 4. 2000 vo veci C-292/97, Zb. 2000, s. I-2737, bod 37).

29. Podľa názoru ústavného súdu, prihliadajúc na citované ustanovenia charty, ako aj na vysvetlivky k charte ako nástroju výkladu, je aplikácia charty v posudzovanej veci vylúčená. Z citovaných ustanovení charty totiž vyplýva, že charta sa v prvom rade vzťahuje na inštitúcie a orgány únie. V prípade členských štátov, teda aj Slovenskej republiky, je záväzná výlučne vtedy, ak konajú v rámci rozsahu pôsobnosti práva únie (m. m. III. ÚS 258/2015).

30. Z uvedeného vyplýva, že v prípade sťažovateľa, ktorý sa obrátil na všeobecný súd, aby rozhodol o jeho veci na základe vnútroštátneho práva, ktoré nepatrí do pôsobnosti práva Únie, teda nejde o žiaden z prípadov, v ktorých dochádza k implementácii právneho aktu Únie (rozsudok z 13. 7. 1989 vo veci Wachauf, Zb. 1989, s. 2609) alebo k tomu, že by sa Slovenská republika chcela odchýliť od práva Únie (rozsudok z 18. 6. 1991 vo veci ERT, Zb. 1991 s. I-2925) alebo že by tu existovalo materiálne pravidlo práva Únie, ktoré by sa malo v posudzovanom prípade aplikovať (rozsudok z 25. 3. 2004, Karner, C-71/02, Zb. s. I-3025).

31. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

32. Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa jej ďalšími návrhmi uvedenými v petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. februára 2021

Peter Molnár
predseda senátu